

nede, da han forelagde sit Lovforslag, thi det var det eneste, der forelaa, og det eneste, Rigsdagen kendte, da Loven blev stadfæstet af Kongen den 22. December. Og det er dette Pristal, man maa regne med, hvis man endelig vil lægge Pristallet til Grund. Pristallet i Juli 1919 var 211, og Pristallet i Februar 1920 var 242. Den højtærede Sundhedsminister begaar altsaa det Kunststykke — for at faa skaaret Understøttelserne for disse stakkels Mennesker, der har mistet deres Førlighed paa Grund af Statens tvangsmæssige Indkaldelse, sat ned med 25 pCt. — at regne med et Pristal, som fremkommer et godt Stykke efter, at Loven var traadt i Kraft, i Stedet for at regne med det Pristal, som fandtes, da Lovforslaget blev udarbejdet, forelagt, drøftet og vedtaget i Rigsdagen. Dette kalder jeg ganske usømmeligt. Var det, den højtærede Sundhedsminister forleden tillod sig, en Smaalighed, han føjede til Barskheden, saa er det, her foreslaas, politisk set fuldkommen usømmeligt.

Se, med et Pristal af 242, som det var i Februar 1920, kommer man ganske rigtigt til en Nedsikring med 25 pCt., hvis Understøttelserne skal staa i Forhold til det nuværende Pristal, 181, men lægger vi det Pristal til Grund, som Regeringen og Rigsdagen regnede med ved Gennemførelsen af Loven af December 1919, 211, kommer vi kun til en Nedsættelse med 14 $\frac{1}{4}$ pCt. Dette er en meget væsentlig Forskel. Selv om man altsaa — hvad jeg ikke gaar med til — vilde nedskære Militærinvalidernes Understøttelse efter Pristallet, maatte det i hvert Fald kun være med godt Halvdelen af, hvad den højtærede Sundhedsminister tillader sig.

Nu var det imidlertid utvivlsomt en Forudsætning fra Rigsdagens Side, at de faste Maksimal- og Minimaltakster, indrettede efter de tre Klasser af Militærinvalidider, Invaliditetens Størrelse o. s. v., skulde staa fast selv under et dalende Prisniveau. Der foreligger en Udtalelse herom under Lovforslagets Behandling, og den er ikke blevet modsagt fra nogen Side. Den stammer fra Partiet Venstres Ordfører i Landstinget, Landstingsmand Dalsgaard, som udtalte sin fulde Tilslutning til Lovforslaget, saaledes som det enstemmigt var blevet vedtaget i Folketinget, og saa siger han — Landstingstidende 1919—20, Spalte 450 —: „Det er jo ret væsentlige Forhøjelser, men der er dog sikkert ingen, der vil mene, at de, som Forholdene nu foreligger“ — det er Pristallet Juli 1919 — „er for store; og selv om det maa antages, ja, man kan

vel endogsaa sige, selv om det er sikkert, at den strenge Dyrtid, som nu hersker, ikke vil vedvare — vi maa vel dog en Gang komme ind i mere normale Forhold —, finder jeg for mit Vedkommende dog ingen Anledning til at henstille, at noget af Tillægene, der gives, skulde gøres flydende, som man har gjort det ved Lønningerne til Tjenestemændene.“ Altsaa, Venstres Ordfører i Landstinget udtaler, at de Satsler, der nu gennemføres, skal ligge fast, og at selv om Prisniveauet synker, er de efter hans Mening ikke for høje. Denne Udtalelse blev ikke modsagt hverken af Finansministeren eller nogen Venstremand eller nogen anden Partirepræsentant. Jeg vil da mene, at det ikke blot er finansielt usømmeligt at gaa meget længere ned, end det Pristal, der virkelig laa til Grunden for Loven, tillader, men at det er i Strid med Forudsætningerne i saa Henseende, ganske som Tilfældet var ved Invalididentelovforslaget, vi behandlede forleden Dag.

Under disse Forhold er det givet, at vi fra vor Side paa det bestemteste og til det yderste vil modsætte os Gennemførelsen af dette Lovforslag.

Johannes Lou: Jeg kan om det foreliggende Lovforslag sige, at Letsindighedernes Letsindighed fra 1919 nu i 1927 tager sin Hævn. Vi forhøjede i 1919 Udgifterne paa denne Lov fra $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. til $1\frac{1}{2}$ Mill. Kr. Det foregik paa den Maade, at Ministeren talte, og saa skete det; Lovforslaget blev i 1919 gennemført uden Spor af Udvalgsbehandling. Vi kan tiltræde det foreliggende Lovforslags Princip, men vi ønsker Lovforslaget behandlet i et Udvalg, for at det, hvis nogen skulde blive for haardt ramt derigennem, kan tages op til en noget nøjere Prøvelse end den Prøvelse, der foregik i 1919, da vi saa rask gik med til Forhøjelsen.

Povlsen: Da daværende Finansminister Brandes i Oktober Maaned 1919 fremsatte det Lovforslag til Invalidforsørgelse, som nu er gældende Lov, blev det fra alle Sider modtaget med den største Velvillie. Man glædede sig ikke blot over, at man ved dette Lovforslag fik samlet alle de Love, som efterhaanden var givet vedrørende Invalidforsørgelse, til en klar Lov med enkle Bestemmelser, men man udtalte ogsaa sin fulde Tilslutning til de Satsler, som var foreslaaet i Lovforslaget. Ja, der blev endogsaa fra Venstres Side paa et enkelt Punkt foreslaaet en Forhøjelse af disse Satsler, idet Hr. J. C. Chri-